

Magas, sportos, negyvenes évei elejét taposó férfi volt. Éppen befejezte az előtte heverő irathalom ismertetését az izzadó, tömzsi nő számára. A lány nem volt egyedül, mellette savanyú arckifejezésű férfi kuprogott. Amikor befejezte mondandóját, az ügyvéd elégedetten dőlt hátra, és magabiztosan intett. A mozdulat a veranda rattanasztalára helyezett paksaméta felé muatott. Mintha csak azt mondta volna: tiétek a döntés, én elmondtam mindent.

Belül azonban hihetetlenül feszült volt.

Az elmúlt egy év minden munkája ebben a beszélgetésben csúcsosodott ki. Ha a nő úgy dönt, hogy odabiggyeszti gyerekes aláírását a huszonnyolc oldalas szerződés mindhárom példányának utolsó oldalára, akkor... akkor pontosan félmillió euró üti a markát.

De csak akkor.

Ha azonban a nő pillanatnyi szeszélyből, vagy gyerekes agyának valamely, mások számára felfoghatatlan rezdüléséből eredően mégsem szignálja az iratokat... Nos, ebben az esetben legalább húszezer eurós veszteséggel számolhat.

Ennyit persze elbírt volna a kassza – de a büszkesége semmiképpen.

Bő egy évvel ezelőtt látogatta meg irodájában a vele szemben ülő, s most éppen a zömök asszony fülébe suttogó, gyomorhajos külsejű férfi. Ügyvédként mutatkozott be, s elmondta, hogy egy ügyfele szeretne befektetni. Azért jött hozzá, Dr. Faragó Mártonhoz, a budapesti Bokros, Sitkei & Faragó ügyvédi iroda résztulajdonosához, mert ügyfele szilárd meggyőződése, hogy a szórakoztató iparba kell befektetnie azt a majdnem ötvenmillió eurót, amit pár hónappal korábban örökölt.

A Faragó nevével is fémjelzett iroda annak a konszernnek jogi ügyeit is intézte, amely egyebek mellett egy kelet-európai kaszinóláncnak is a tulajdonosa volt. A jövevény nem rejtette véka alá véleményét arról, hogy helyteleníti ügyfele döntését. Rosszallása azért addig nem terjedt, hogy felmondja a megbízását, s ezzel persze elessen az üzlettel járó zsíros haszontól. De ha már erre a karakán lépésre képtelen volt, legalább annyit megtett, hogy a betoppanását követő tizenkét hónapban megkeserítette Faragó életét. A szerződés akkurátus pontossággal írta le a megszerzett tulajdonrészeket, és az azok által biztosított jogokat, külön kitérve a visszalépés feltételeire. A részletek között volt az ügyfelének a kaszinókhöz tartozó szállodák mindegyikében állandóan rendelkezésére álló lakosztály kikötése, sőt, azok berendezése is! Még azt is bele kellett foglalni, hogy a kábeltévének milyen rajzfilmcsatornákkal kell

rendelkeznie. Az ügyfél ugyanis harmincöt éves kora ellenére rajzfilmeket nézett, napjai Tom és Jerry, Sylvester és Mickey egér bűvkörében teltek. Gyengeelméjű volt. Továbbá az apja által ingatlanüzletekből felépített hatalmas osztrák vagyon egyetlen örököse.

Most, egy év elteltével végre elérkezett a pillanat, hogy az üzlet tető alá kerüljön, avagy végleg elvesszen.

Ha sikerül, az irodának félmillió eurós jutalék jár. Ennek fele majdani jogi machinációkat követően az üzletet összehozó Dr. Faragó magánvagyonát fogja gyarapítani. Ez volt a szabály. Aki hozza, azé a pénz fele. És az most nem volt kevés. Magyarországi viszonylatban legalábbis semmiképpen.

Faragó hátradőlt a nádszékben, mely megnyikordult minden mozdulatától. A reccsenésre rápillantott a vele szemben ülő két alak, mire a férfi biztató mosolyt küldött feléjük. Amikor azok figyelme ismét az iratok felé fordult, halk sóhajjal beletúrt gondosan nyírt fekete hajába, amely a halántékánál már erősen őszülni kezdett. Ezt nem bánta, érezte, hogy tekintélyesebb külsőt kölcsönöz neki az elegáns, deres folt. Ráadásul a kor ezen megnyilvánulását fiatalos, élénk pillantású, kék szemei amúgy is remekül ellensúlyozták.

A könnyed mosoly ellenére azonban gyomra aligha volt nagyobb, mint egy citrom. Az egyetemi vizsgái előtt érzett valami hasonlót, amikor a Janus Pannoniuson Benedek professzor ízekre szedte római jogból. Aztán újra. Harmadjára ment át, pedig heteken át tanult. Nem volt buta, de a római jognál nem is az ész számított. Még csak nem is a tanulás. A római joghoz azokban az időkben nyolcvan százalék szerencse kellett...

Azután minden hihetetlenül gyorsan történt.

Faragó Márton zizegést hallott, és az asztalra nézett. Az ügyfél halkán kacarászva már a szerződés második példányát írta alá. Mielőtt megszólalhatott volna, már mind a hárommal elkészült. Faragó színarany tolla, amely eddig az asztal szélén feküdt – korábban ezt használta mutatópálcaként, hogy a szerződés egyes pontjait megjelölje előadása során –, most a halkán vihogó nő kezében volt.

Azután a világ legtermészetesebb mozdulatával a zsebébe süllyesztette, és nyíltan belenézett az ügyvéd szemébe. Dr. Faragó elmosolyodott. Félmillióért vásároltál egy töltőtollat, te hülye! Ennyi veszteség belefér. Az ügyvéd a vele szemben ülő kollégája felé fordította a tekintetét, faarccal elővett egy másik tollat a belső zsebéből, és átnyújtotta.

– Ez pedig a cég ajándéka önnek.

A savanyú férfi olyan képet vágott, hogy Faragó egy pillanatig komolyan azt hitte, hányni készül. Aztán elmúlt a grimasz, a férfi vonásai megnyugodtak. Sima mozdulattal átvette a felé nyújtott tollat, s nevét ügyfele gyerekes, ákombákomyszerű aláírása mellé firkantotta.

Megtörtént hát!

A befektetésről szóló szerződés az ügyvéd aláírásával érvényessé vált. Faragó elégedetten vigyorgott, az iratokat összesöpörte az asztalról, takaros halmot formált belőlük. Tetejüket megkoronázta a szerződés őt illető példányaival, majd az egész iratcsomót belesüllyesztette hasított bőrből készült irattáskájába. Amikor csattant a táskán a zár, Dr. Faragó Márton nyájasan ránézett ügyfeleire.

– Igazán örülök, hogy sikerült nyélbe ütnünk ezt az üzletet. Hadd hívjam meg önöket egy kellemes koktéllra! Utána a nejemmel szívesen vennék, ha velünk tartanának az egyik közeli étterembe. Ha nem veszik tolakodásnak, bátorkodtam asztalt foglalni, s így...

– *Apaaaa!!!*

A sikoly az utca felől jött, vékony gyerekhangtól eredt. Az ügyvéd kiegyenesedett ültében, izmos karja a szék karfájának feszült, orrcimpája kitágult, törzse mozdulatlaná merevedett. Tartása egy hímoroszlánt juttatott a vele szemben ülő másik jogász eszébe. Azét az oroszlánét, mely kölyke vészkiáltására felpattanni készül a földről.

– *Apaaaa!!!*

Faragót mintha rugók vetették volna ki a székből, az asztalt feldöntve átlendült a verandát a kerttől elválasztó korláton, s jó két méter magasról huppant a földre. Átgördült a vállán, és százkilencven centiméteres magasságát meghazudtoló sebességgel már száguldott is a húszméteres gyeptúlsó végében álló, a kertet az utcától elhatároló élősövényhez. Úgy rohant keresztül rajta, mintha ott sem lett volna. Ekkor kivágódott a verandára vezető ajtó, és megjelent a kertben Faragól felesége.

– Mi történt? – szegezte a kérdést a jogásznak a határozott megjelenésű asszony.

– Nem is tudom – tárta szét kezét határozatlanul a férfi. – Mintha a gyerek...

– *Apaaaa!!!*

Az asszony a lépcsőt választotta, s a fontos vendégeket faképnél hagyva férje után rohant.

Dr. Faragó átvágta magát a sövényen, megtorpant, és szétnézett az utcán. Platánok és jókora fenyők szegélyezték a széles kertvárosi utat, melynek szélén több családi autó, és néhány limuzin parkolt.

Azután észrevette a kislányt.

Ötéves forma volt, talán ötven méterre állt a férfitől. Tépett, pöttyös ruháskában üldögélt a járdaszegélyen, és hangosan zokogott. Szőke haját két copfba fonták, az egyik azonban kibomlott, s részben elfedte az arcát. A cipő hiányzott a bal lábáról. Faragó pár pillanat alatt odaért hozzá, és a földre vetette magát a lányka mellett.

– Apaaa!

– Itt vagyok, kicsim, itt vagyok! – ölelte magához a kislányt egy pillanatra. Amint érezte, hogy a kis test egyben van, eltartotta magától, és sérülést keresve vizsgálni kezdte, miközben kisöpörte a kibomlott fürtöket a parányi arcból. A lányka orrából vér patakzott a ruha gallérjára, homlokán méretes dudor vöröslött.

– Mi történt, Marci? – ért oda kifulladásra a felesége is, és melléjük zuhant a földre. – Jaj, istenem! – kapta szája elé a kezét, amikor meglátta a kislányt.

A férfi ügyet sem vetett a felesége jajveszékelésére.

– Mi történt, kicsim? – kérdezte, de a pici magába feledkezve sírt, apró vállait csak úgy rázta a zokogás. A férfi megérezte, hogy ki kell zökkenenie a kislányt abból a világból, ahol most éppen jár, tudomást sem véve a körülötte lévő két felnőttől.

– Klaudia! – erősen megrázta a gyerek vállát, a sírás végre csillapodott. Azután újult erővel tört ki a gyerekből, és az apjához bújott.

– A biciklim... apa... a biciklim...

– Mondd el, mi történt! Elestél?

A kicsi a fejét rázta.

– Akkor mi történt? – mivel nem kapott választ, újra megrázta a gyereket. – Klaudia, térj magadhoz!

– Ne bánts, Marci! – sikoltott fel a nő, de az ügyvéd szikrázó szemekkel fordult felé.

– Nem bántom, de valahogy magához akarom téríteni! – Majd megint a gyerekekhez fordult, és simogatni kezdte a fejét. – Mondd el!

– Két... két fiú... – hüppögte Klaudia, s végre kezdett magához térni.

– Mit csináltak veled?

– Meg... megverték! És elvették... a biciklimet...

– De hát hol? Miért!? – sikoltott közbe az asszony, de a férje leintette és tovább simogatta a gyereket.

– Hogy történt, kicsim?

– A parkban bicikliztem...

– Merre?

– A szökőkútnál.

Dr. Faragó bólintott, jól ismerte a helyet.

– Folytasd!

– Oda... odajött két fiú, és a biciklimet akarták. Azt mondták, hogy kipróbálják. Odaadtam nekik. Aztán... nagyon sokáig nem adták vissza... Haza kellett már jönnöm,

mondtam nekik, hogy kérem vissza. Nem adták, csak kinevettek. Azután... megverték! – A kislány újra zokogni kezdett, utolsó szavait már alig lehetett érteni. – És... elvitték a biciklimet!

Dr. Faragó megsimogatta a lányka fejét, aztán felállt, és a feleségéhez fordult.

– Vidd be Klaudiát a házba, és lásd el, ha kell!

– Szerintem nincs komoly baja – nézett fel az asszony a földről, miközben most ő simogatta a gyereket.

– Szerintem se, de sosem lehet tudni! Majd jövök!

– Hová mész? – hökkent meg a nő.

– Dolgom van.

– De hát a vendégeid!

– Küldd el őket, Anna! Most nincs kedvem hozzájuk!

– Egy éve készülsz erre a napra, és az a félmillió euró, amit...

– Tudom! – kiáltotta a férfi. – Tudom! De nem érdekel!

– De hát...

– Anna! – A férfi leguggolt az asszony mellé, és alig egy arasznyi távolságból mélyen belenézett a szemébe. Minden egyes szót külön hangsúlyozott: – Valakik megverték a *kislányunkat*. Ez az, ami fontos! Tedd, amit mondtam!

– De hát...

– Most az egyszer ebben a kibaszott életben ne vitatkozz velem!

Faragó választ sem várva felpattant, és szilaj dühvel a pár yardnyira parkoló Opel Vectra felé vette az irányt, zsebéből indítókulcsot halászva elő. Beült a kocsiba, felhörrent a motor, és a kocsí csikorgó kerekekkel kilőtt a járda mellől. Jókora kanyarral megfordult, majd padlógázzal a park felé indult.

Három órával később már egészen besötétedett, amikor Faragó rágyújtott a nála lévő utolsó szál cigarettára. Az üres dobozt vad dühvel összegyúrta és a kocsí nyitott ablakán át a szomszédos szemetes felé dobta.

Elvétette.

Csend volt, csak a szökőkút csobogása hallatszott.

Újabb két perc telt el, amikor megpillantotta őket. Már nem is számított rá, hogy jönnek, de mégis jöttek.

A Fehér testvérek voltak. A nagyobbik tizenöt, a kisebb tizenhárom éves. Mindenki a környék bajkeverőiként ismerte őket. Szüleik nemigen törődtek velük, inkább az utcán voltak, mint az iskolában. Általános volt a vélekedés, hogy előbb-utóbb a börtönben fogják végezni.

A nagyobbik fiú egy rózsaszínű kerékpárt vonszolt magával. A bicikli nyergén a finom bőrt, kerekén a gumikat késsel felhasogatták, a küllők csokorban lógtak, a lámpák betörték.

A bicikli Klaudiáé volt.

A kisebbik fiú felült a szökőkút szélére, miközben a másik a feje fölé emelte a kerékpárt, és gondosan megtervezett mozdulatokkal elkezdte a betonperemhez verni a roncsot. Minden csattanás után újabb alkatrészek szakadtak le, és csobbantak a szökőkút medencéjében, a kisebb fiú pedig harsány hahotával fogadta az ingyen cirkuszt.

Faragó Márton eldobta a cigarettát, és kiszállt a kocsiból, az ajtót nyitva hagyta. Megindult a fiúk felé, dühe egyre magasabbra szökött, ahogy az ifjú vandálokat figyelte. Alig három lépés választotta el a nagyobbik sráctól, amikor a másik fiú észrevette. Azonnal elhallgatott, s a bátyja is megérezte, hogy valami történik mögötte. A biciklit a feje felett tartva megfordult.

Az első ütés ekkor érte, a csaknem százkilós férfi kegyetlen pofont zúdított a fülére és a bal arcára. A gyerek felsikoltott, és elejtette a biciklit, majd maga is a földre került az ütés erejétől. Faragó a földre zuhanó gyereket hasba rúgta. A hatalmas erejű mozdulat hatására a test a szökőkútig szánkázott a gyöngykaviccsal felszórt úton, majd a fiú feje jókorát koppant a betonperemen. Az ügyvéd ekkor a kisebbik srác felé fordult. Az közben már felpattant, és a káván szaladva menekülni próbált. Faragó a zakója alól egy bő fél méter hosszú locsolótömlődarabot rántott elő, amit a kóbor kutyák ellen tartott a kocsiban. A zöld műanyag csövet vízszintesen meglendítette, az anyag a gyerek térdhajlatába vágódott, azonnal kiütve annak lábait. A fiú a medencébe zuhant. Amikor egy másodperc múlva a fájdalomtól sikoltva felbukkant a víz alól, elképesztő pofon érte az arcát, még Faragó is hallotta a csont recsenését, ahogy eltörte a gyerek orrát. A fiú kábultan zuhant hátra, és eltűnt a víz alatt. A férfi utánanyúlt, elkapta a lábát, és fél kézzel kirántotta a könnyű testet a vízből. A düh megsokszorozta az erejét. A gyereket ledobta a perem mellé a földre, és éppen egy újabb pofonra készült, amikor halk csettenést hallott maga mögül. Ismerte a hangot abból az időből, amikor még egyetemistaként Pécs külvárosában kirabolták az utcán. Rugós kés.

Az ügyvéd hihetetlen sebességgel pördült meg, így a kés elsiklott a hóna alatt, és csak a zakót szúrta át. A véres arcú nagyobbik fiú azonnal visszahúzta a pengét, és hátraugrott. Az acélon fenyegetően megvillant az utcai lámpa fénye.

– Ne bántsa az öcsémet! – sziszegte a fiú.

– Megvertétek a lányomat!

A fiú szemében a felismerés halvány fénye villant. Ez Faragó számára egyenértékű volt a beismeréssel. Meglendítette a locsolócsövet, és ágyékon ütötte a fiút, aki felnyögött, és a

fájdalomtól összegörnyedt. A férfi előrelépett, és hegyes cipője orrával kemény, gonosz rúgást vitt be a pengét tartó kézre. Hallotta a parányi kézcsontok recsegését.

– Majd gipszelt kézzel próbálj megverni valakit, te szemét! – mondta az ügyvéd higgadtan, és elrúgta a bokrok közé a földre zuhant kést.

A nagyobbik fiú sírva vonaglott a kavicsokon.

– Ne bántson! Kérem, soha többé...

– Tudom, hogy soha többé nem fogod megtenni, tudom én azt – mondta tanítós hangon, majd sarokkal rátaposott a fiú másik kezére is. Megint hallatszott a hátborzongató recsegés. A fiú felsikoltott, ekkor azonban egy újabb ütés elhallgattatta. Faragó búcsúzól még egy hatalmasat rúgott a földön fekvő testbe, majd az éppen magához térő kisebbik gyerek felé fordult.

– Ne, kérem, ne!

– Ezt mondta a lányom is, nem igaz? – Már nem volt harag a hangjában, csak az oktató jelleg érződött belőle. A fiút ez sokkal jobban megrettentette, mint ha a természetes férfi üvöltött volna.

Faragó felemelte a gyereket, és következetes komótosággal pofozni kezdte. A kis fej jobbra-balra billegett, orra, szája vérzett. Talán tíz ütés után az ügyvéd ledobta a földre a fiút, aki nyüszítve bújt eszméletlen bátyja mellé, megpróbálta befűrni magát annak a teste alá.

Az ügyvéd egy darabig nézte, majd lehajolt hozzá, kezét a térdére támasztotta. A fiú rémületében felkiáltott.

– Hallasz engem, fiam?

A gyerek nem válaszolt, csak jeges rettenettel meredt az alakra. Kapott egy gyors pofont.

– Hallasz, fiam? – ismételte meg a kérdést Faragó.

– Igen...

– Jól van – bólintott a férfi. – Akkor jól jegyezd meg, amit mondok! Mindenki így jár, aki kezét emel a lányomra. Egy Faragó lánnyal nem lehet így bánni. Megértetted?

– Igen.

– Rendben.

A férfi felegyenesedett. Elgondolkozva ránézett a gyerekekre, majd újra lehajolt hozzá.

– Van itt még valami, fiam – mondta.

Az utolsó pofontól a gyerek feje a betonperemnek koppant, és eszméletét veszítette.

Faragó a kocsija felé indult.

